

Tocar ferro, fins al balcó del Mediterrani?

Vistes des del Balcó del Mediterrani de Tarragona

Després d'un pont increïblement llarg i d'una absència temporal que gairebé ni s'ha notat, tornem amb el sisè capítol d'aquesta secció. Serà l'últim d'aquest 2011, i ho farem passant per dins de Tarragona. Hi coneixerem el jove cantautor Josep Romeu i alguns dels molts secrets que ens guarda la ciutat. I quina sort. No són hermètics: els podem compartir.

?Cridem qui som i que tothom ho escolti. / I en acabat, que cadascú es vesteixi / com bonament li plagui, i via fora!, / que tot està per fer i tot és possible?. Comencem així de bé i de clars. A en Josep li agrada rellegir Martí i Pol i diu que la seva cançó preferida és ?Lloc ??, d'en Feliu Ventura.

?Vaig fer el meu primer concert el 23 d'abril de 2007. Va ser molt improvisat?. De cantautor a cantautor, el tarragoní acaba de publicar el seu segon disc i no ha amagat mai la necessitat de reivindicar amb les lletres de les seves cançons. ?L'entorn més immediat, l'entorn local, és allò que veig cada dia, allò que em toca més de prop, i per tant també és allí on puc actuar més directament?. Em comenta que un cop acabat el Batxillerat va provar d'estudiar Medicina. ?No em sentia gaire motivat amb la carrera i vaig decidir fer un canvi?. I el canvi va ser tan gran que el 2009 va graduar-se en Magisteri.

Viu al centre, a prop de la Rambla Nova i de la plaça Imperial Tàrraco. Al rovell de l'ou, vaja. Deu ser un bon lloc per crear, oi? ?Sí, normalment és on acabo desenvolupant totes les idees?. El que desconec és si a Reus hi aneu a fer alguna cosa, els de Tarragona. Veig que em mira amb cara de pregunta. Li formulo allò tan típic que fan els que arriben de fora: és palpable la confrontació amb Reus? I s'instal·la un silenci immens a la conversa, que pesa i s'arrossega, que per la seva majestuositat s'escriu com si fos un nom, en majúscula. Silenci. I al cap d'una mica arriba la seva resposta, com una ventada que, de cop, tanca totes les portes: ?Més aviat, no?. Patapam. Ha caigut un mite. Però em quedo més tranquil, de debò. Perquè mai no ho havia entès gaire.

Parlem del turisme. ?N'hi ha un tipus basat únicament en el consumisme i molt poc interessat en la història i la cultura de la ciutat. Aquest tipus de turisme, a banda de moure molts diners, penso que no acaba aportant gaire coses a ningú?. I també hi ha lloc per reflexionar sobre la importància que hauria de tenir Tarragona. ?A casa nostra existeix un centralisme molt pronunciat que fa que la resta de pobles i ciutats quedin en un segon pla?. Haurem de fer-hi alguna cosa, perquè més enllà de les ruïnes romanes (que em confessa que les ha trepitjat molt pocs cops), és una de les aglomeracions urbanes més importants del país.

En Josep em porta a ?tocar ferro?, és a dir, a passejar per la Rambla Nova fins arribar al balcó del Mediterrani. Les vistes són precioses, certament. Ho podeu jutjar vosaltres mateixos en una de les fotografies que acompanya aquest article. Després, tenim una cita a la Part Alta, on caminem pel carrer Major, arribem a la plaça del Fòrum, i ens asseiem el Pla de la Seu. Pel camí, m'ha estat explicant que ha reservat taula en un restaurant perquè tasti l'espíneta amb caragolins. ?És un plat basat en l'espíneta, una part del llom de la tonyina, que es combina amb caragolins i un sofregit de pebrot, ceba, albergínia i tomàquet?. Carai, deliciós. I per acompanyar-ho, què? ?El Chartreuse!?. Es veu que és un licor d'herbes fabricat pels monjos cartoixans. ?Es va fabricar a Tarragona des de l'any 1904 fins l'any 1989 i és l'ingredient principal de la Mamadeta, la beguda de les Festes de Santa Tecla. Si encara no l'heu tastat, us el recomano!?. Haurem de tornar, ja ho veig.

En Josep Romeu no és gaire amant del futbol. Ho reconeix i a mi no em molesta gens. Però tot i així, diu que se'n recorda d'una part de la lletra de l'himne del Nàstic: ?Nàstic, Nàstic crida l'afició! Nàstic, Nàstic ets el millor! Canten els petits, criden els més grans, Nàstic, ho sap tothom!?. Literàriament, es deuen haver escrit coses millors, n'estic convençut, però també és un sentiment, i aquestes coses costen de canviar.

Ha arribat el final de la visita i ho fem amb un qüestionari ràpid, fet gairebé en el moment de l'abraçada final. Tarragona és... ?entre moltes altres coses, pujades i baixades?. Hi ha vida més enllà... ?d'una cançó?. A la paret hi tinc... ?ara mateix, fotografies?. Guardo com a quelcom especial... ?l'entrada d'un concert d'en Silvio Rodriguez?.

El seu segon disc es titula *La mirada infinita*. La mateixa mirada amb la que en Josep Romeu contempla la seva ciutat, amb els ulls plens d'orgull quan se sap que les coses potser no són com un les vol, però que depèn només de nosaltres canviar-les perquè siguin diferents. És un home de paraules justes i precises. Com els carrers de Tarragona. Com tots els cors que hi hi bateguen, que hi han bategat.

Baixada de l'àliga de la Festa Major de Santa Tecla.